



LA "MONYOS" NOVA I LA VELLA

II

Dèiem que a "La Monyos" li havia sortit una competidora. Això a nosaltres, que estem tan orgullosos de "La Monyos" com d'en Prim, ens ompla de tristesa. "La Monyos" és ja, una institució nostra, de les més nostres, de les més glorioses. Fins temem que el dia menys pensat la suprimixin.

Aquesta competidora de "La Monyos" és estrangera—anglesa o alemanya—i també està carregada d'anys i de mal genit. Perquè hi ha que fer una aclaració: les dones tan sols fan el carnestoltes quan han passat dels quaranta. Abans d'aquesta edat es dediquen a fer de botxí.

Aquesta estrangera es flaca—sembla un manyoc de vimets amb faldilles— té un rostre encès com un tomàquet, dos ulls com dues gotes d'aigua, un nas agut com un filabrequí, un cabell ros, d'un ras d'estopa.

Aquesta estrangera porta uns vestits verds, grocs, vermells, blaus. Sembla talment un lloro—l'augmentatiu d'un lloro—idiota, insolent i mal carat com tots. Un lloro amb ulleres, amb un barret ple de flors, o de plomes, o de llaços. Un lloro que, en matèria d'indumentària, tingüés els mateixos gustos que un atxanti. Un lloro armat de cabàs i bastó, que crida i esvalota.

Perquè així com el pas de "La Monyos" és una riulla, el pas de la Monyos estrangera és una tempestat. "La Monyos" nostra està contenta i orgullosa de les mirades de la gent, que li semblen un homenatge de simpatia. L'altra no: l'altra s'enfada, xiscla, se'ngalla i t'insulta la família en alemany o en anglès.

I és que "La Monyos" és catalana, i l'altra no. I els catalans estem per la tranquil·litat, per la tranquil·litat i els bons aliments.

Aquest mediterrà ens dona una calma a prova de bomba. I qui diu de bomba, diu de "Monyos" estrangeres.

VIRAI



Ha estat tancada la Sala Parés

No s'esverin, senyors. Res de clausures ara. La Sala Parés ha estat tancada per voluntat del seu amo i fundador.

La Sala Parés va obrir-se fa molts i molts anys. Ella ha estat la primera sala d'exposicions d'art de la nostra ciutat. A la Sala Parés s'hi han reunit els nostres principals artistes, les seves parets han aguantat els millors quadros dels nostres pintors i els seus pedestals les millors escultures. La Sala Parés era la casa de l'art per excel·lència, al mateix temps tenia encara tot el simpàtic regust de la Barcelona vuitcentista.

I no era això solament, la Sala Parés. Ella havia fomentat l'art català, ella havia donat increment a totes les cases artístiques que hi ha ara, ella havia estat la promotora

de moltes manifestacions estètiques, ella havia donat lloc a què s'inauguessin les altres cases d'exposicions.

Tot això ho devem a la Sala Parés, millor dit, al nostre gran patrici, orgull dels catalans, que és el senyor Parés.

Barcelona ha de sentir un gran sentiment per la desaparició de la Sala Parés. En planyer-nos-en, tributem alhora un profund homenatge d'admiració al senyor Parés.

Els Establiments Maragall han adquirit la Sala. Desitgem que la reobrin aviat, i que sota la seva direcció sigui la mateixa Sala Parés d'abans.



La mort del pare

Aquella Mort amiga de tothom
avui s'ha presentat i ha dit: "Ara!"
i ha murmurat un nom
i se n'ha endut el pare.

L'ha triat entre tots
i s'ha enamorat d'ell
perquè de tots els brots
era el més alt i el més bell.

Branca florida que la Mort espolsa,
fruita madura que cau al no res.
La Mort fóra molt dolça
si ço que ens pren ens ho tornés.

Ha vingut quan s'esfullen les roses
i quan els camps ja són granats;
apuntava les dents damunt les coses
i ens deixava amb els ulls esgarrifats.

Com era en temps de sega
ha alçat la dalla amb braç segur;
la Mort a aquell qui vol el cop li nega
i va segant el blat madur.

I no fa cas de res si algú plora
i terra endins ens va besant el front
i ens posa un xiprer ben a la vora
com una flama que ens vigila el son.

Ai, que no ens cal sinó plegà'ns de braços
i aguantà el cop crudel
i sentir com els seus feréstecs passos
posen al cor un poc de gel i fel.

Ha entrat a casa sense fer trepig
perquè ningú li hauria obert la porta
i sola i dreta al mig
hi ha esclafit una riulla forta.

Se li escorria arran de dents
la sang que hom sap més santa
i ens ha deixat gements
i amb la gorja resseca i amarganta.

Ha vingut com un lladre; ens ha ferit
i se n'ha endut tot un tresor sagrat.
Sort que al venir la nit
hem vist un altre estel en l'alta eternitat.

SALVADOR PERARNAU